

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobkyne: X., nar. X., v H., štátna príslušníčka Čínskej ľudovej republiky, naposledy bytom v zahraničí Q., zastúpená *advokátom*, JUDr. L., A., proti žalovanému: **Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície**, so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 15, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. UHCP-41-4/RHCP-BB-SK-2008 zo dňa 26. júna 2008, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud 42/2008-47 dňa 22. októbra 2008 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud 42/2008-47 dňa 22. októbra 2008 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. UHCP-41-4/RHCP-BB-SK-2008 zo dňa 26. júna 2008, **z r u š u j e a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v sume 297,67 € k rukám jej právneho zástupcu JUDr. L., A., na účet vedený v S., a.s., pobočka Ž., číslo účtu X. v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom č. k. 1Scud 42/2008-47 dňa 22. októbra 2008 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania postupu a rozhodnutia žalovaného UHCP-41-4/RHCP-BB-SK-2008 zo dňa 26. júna 2008 a následného zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd v Banskej Bystrici v odôvodnení rozsudku uviedol, že zákon č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutí žalovaného (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) v ustanovení § 26 ods. 1 písm. a/ pri rozhodovaní o udelenie povolenia na prechodný pobyt prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby SR, najmä na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo SR a na verejné zdravie. Z ustanovenia ods. 2 písm. h/ vyplýva, že policajný útvar žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt zamietne, ak udelenie povolenia na prechodný pobyt nie je vo verejnom záujme.

Pod verejným záujmom sa rozumie taký záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom, ako aj to, že umožňuje regulovať počty cudzincov z tretích štátov na určitom území aj na základe podkladov vyžiadaných od príslušných orgánov územnej samosprávy. Jednoduchý predaj textilu na území mesta Ružomberok, resp. tranzit textilu do Európy, za situácie, keď v meste Ružomberok je vysoká nezamestnanosť a keď dovoz textilu z iných krajín likviduje výrobu slovenských podnikov a vytvára nezamestnanosť, nie je v súlade s hospodárskymi potrebami SR z hľadiska podnikateľskej činnosti, ani z hľadiska vývoja situácie na trhu práce. Právo žalobkyne obchodovať je jej súkromný záujem, preto pri rozhodovaní o žiadosti na prechodný pobyt bolo potrebné skúmať, či tento súkromný záujem nie je okrem iného v rozpore s verejným záujmom. Súkromný záujem - obchodovať nie je dôvodom na udelenie súhlasu na prechodný pobyt. Žalobkyňa nie je občanom Európskej únie, je občanom Čínskej ľudovej republiky, nechráni ju preto čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Štát má právo kontrolovať vstup, pobyt a vyhostenie cudzincov, ak nespĺňajú podmienky podľa zákona.

Krajský súd na základe uvedených skutočností po preskúmaní veci a postupu správnych orgánov dospel k záveru, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu ako aj rozhodnutie žalovaného nie je v rozpore so zákonom, a preto dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a zamietnuté odvolanie žalobkyne, je vecne správne.

Pokiaľ žalobkyňa v žalobe uvádzala, že dňa 10.1.2008 jej bol vydaný živnostenský list a na druhej strane bola žiadosť o prechodný pobyt na území SR zamietnutá, krajský súd uviedol, že vydanie živnostenského oprávnenia nezakladá povinnosť slovenských úradov udeliť súhlas na prechodný pobyt, ide o dva osobitné režimy právnej úpravy, ktoré sú na sebe nezávislé.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote žalobkyňa odvolanie, v ktorom navrhla rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žalobkyňa vyjadrila presvedčenie, že spĺňa podmienky požadované v ustanovení § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, pretože z jej strany ide o súkromný záujem obchodovať na území SR a za týmto účelom jej bolo vydané aj živnostenské oprávnenie. Ak by nespĺňala podmienky uvedené v § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, toto živnostenské oprávnenie by jej nebolo vydané. Žalobkyňa zdôraznila, že Slovenská republika je štátom Európskej únie a preto jej právne normy sú záväzné pre SR. V tejto súvislosti poukázala na čl. 35 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa žalobkyne je neakceptovateľný výklad v napadnutom rozsudku, kde sa konštatuje, že keďže nie je občanom Európskej únie, ale občanom Čínskej ľudovej republiky, nie je chránená čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že jeho rozhodnutie nie je v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov, Ústavou Slovenskej republiky, pretože pri rozhodovaní postupoval plne v súlade s uvedenými všeobecne záväznými právnymi predpismi a spoľahlivo zistil skutkový stav veci.

Skutočnosť, že žalobkyni bol vystavený živnostenský list, ju oprávňuje na podnikanie samotné, avšak, ak je vykonávanie podnikateľských aktivít na území SR spojené priamo s pobytom cudzinca na území SR, musí mať splnenú aj podmienku pobytu, t. j. vydané povolenie na pobyt na území SR za týmto účelom. Samotný živnostenský list možno považovať za relevantné doloženie účelu na udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR tak, ako to ustanovuje zákon o pobyte cudzincov v § 25 ods. 3 písm. a/ a § 25 ods. 4 písm. a/.

V zmysle § 26 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov, na udelenie povolenia na prechodný pobyt nemá cudzinec právny nárok, ak tento zákon neustanovuje inak. Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že aj po splnení podmienok ustanovených v § 25 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, cudzincovi povolenie na pobyt nie je udeľované automaticky, nakoľko sa už zo zákona o pobyte cudzincov nejedná o nárokovú čiastku.

Žalovaný vyjadril presvedčenie, že v samotnom konaní plne akceptoval Ústavou SR zaručené právo podnikat', rešpektoval voľnosť vstupu na trh a rovnosť pravidiel správania sa na trhu pre všetkých účastníkov hospodárskej súťaže. Uplatnenie práva podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, z ktorého vyplýva, že každý má právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, pričom sa toto právo právne zabezpečuje v správnom konaní založenom na registračnom alebo povoľovacom princípe. Registračný princíp umožňuje voľný vstup na trh a povoľovací princíp má obmedzujúci charakter. Podľa § 35 ods. 4 Ústavy SR môže zákon ustanoviť odchylnú úpravu práv pre cudzincov. Takýmto zákonom, ktorý upravuje odchylnú úpravu práv pre cudzincov na území SR je zákon o pobyte cudzincov. Žalovaný vyjadril presvedčenie, že žalobkyňa nebola na svojich právach ukrátená.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 264c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne treba priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21. apríla 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Orgánmi verejnej správy sa rozumejú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby a fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti

fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej právnej veci ide o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. UHCP-41-4/RHCP-BB-SK-2008 zo dňa 26. júna 2008, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ v Ružomberku zo dňa 26.3.2008 č. p. UHCP-40-11/RHCP-BB-CP-RK-PP-2007, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o povolenie na prechodný pobyt na území SR podľa § 26 ods. 2 písm. h/ zákona o pobyte cudzincov.

Podľa § 24 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt podáva cudzinec osobne v zahraničí na zastupiteľskom úrade akreditovanom pre štát, ktorý mu vydal cestovný doklad, alebo na zastupiteľskom úrade akreditovanom pre štát, v ktorom má bydlisko, ak tento zákon neustanovuje inak; ak nie je takýto zastupiteľský úrad alebo v prípadoch hodných osobitného zreteľa určí ministerstvo zahraničných vecí po dohode s ministerstvom vnútra iný zastupiteľský úrad, na ktorom cudzinec podá žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt. Orgán, ktorý žiadosť prijal, vydá žiadateľovi v deň podania žiadosti potvrdenie o jej prijatí.

Žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt môže cudzinec podať aj na policajnom útvare, ak ide o cudzinca, u ktorého sa vízum nevyžaduje, alebo ak ide o prechodný pobyt cudzinca na účel zamestnania, na ktoré sa udeľuje povolenie bez prihliadnutia na situáciu na trhu práce, 11b) alebo o pobyt cudzinca podľa § 22 a § 23 ods. 1 písm. b), d) a f), alebo o pobyt manžela azylanta, 1) alebo o pobyt cudzinca podľa § 23a alebo ak ide o cudzinca s dlhodobým pobytom, alebo ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva. Policajný útvar vydá žiadateľovi v deň podania žiadosti potvrdenie o jej prijatí (ods. 2).

Podľa § 25 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt podáva cudzinec na úradnom tlačíve. Pri podávaní žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt je cudzinec povinný predložiť cestovný doklad. Ak cudzinec

nepredloží cestovný doklad, zastupiteľský úrad alebo policajný útvar neprijme žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt.

K žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt je cudzinec povinný priložiť dve fotografie z toho istého negatívu s rozmermi 3 x 3,5 cm, zobrazujúce jeho aktuálnu podobu (ods. 2).

Cudzinec priloží k žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt doklady nie staršie ako 90 dní, ktoré potvrdzujú (ods. 3)

- a) účel pobytu,
- b) bezúhonnosť; to neplatí, ak ide o cudzinca podľa § 22, 23a, zmenu účelu pobytu, cudzinca s dlhodobým pobytom alebo ak ide o cudzinca mladšieho ako 14 rokov,
- c) finančné zabezpečenie pobytu; to neplatí, ak ide o cudzinca podľa § 23a,
- d) zabezpečenie ubytovania počas prechodného pobytu; to neplatí, ak ide o cudzinca, ktorý pravidelne dochádza do zamestnania alebo do školy cez štátnu hranicu zo susedného štátu, cudzinca, ktorému bol udelený prechodný pobyt podľa § 21 a študuje na vysokej škole, a cudzinca, ktorému bol udelený prechodný pobyt podľa § 22 ods. 2,
- e) dlhodobý pobyt cudzinca,

Účel pobytu cudzinec preukáže

- a) dokladom potvrdzujúcim oprávnenie na podnikanie, ak ide o cudzinca, ktorý žiada o povolenie na prechodný pobyt podľa § 19 (ods. 4)

Finančné zabezpečenie pobytu cudzinec preukáže vo výške životného minima na každý mesiac pobytu. Cudzinec, ktorý žiada o povolenie na prechodný pobyt podľa § 19, preukáže finančné zabezpečenie pobytu najmenej vo výške päťnásobku minimálnej mzdy na každý mesiac pobytu (ods. 9).

Podľa § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na verejné zdravie.

Podľa 26 ods. 2 písm. h/ zákona o pobyte cudzincov policajný útvar žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt zamietne, ak udelenie povolenia na prechodný pobyt nie je vo verejnom záujme.

Policajný útvar rozhodne o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt do 90 dní; vo zvlášť zložitých prípadoch možno túto lehotu predĺžiť najviac o 90 dní. Ak ide o cudzinca podľa § 21 a 22, rozhodne policajný útvar do 30 dní odo dňa doručenia žiadosti. (ods. 3).

Na udelenie povolenia na prechodný pobyt nemá cudzinec právny nárok, ak tento zákon neustanovuje inak (ods. 6).

Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobkyňa podala dňa 17.1.2008 na Generálnom konzuláte SR Šanghaj žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania.

Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že žalobkyňa priložila k žiadosti ako doklad potvrdzujúci účel pobytu živnostenský list vydaný dňa 10.1.2008 Obvodným úradom v Ž. pod č. OŽP-1/2008/00807-2/CR1, ktorý osvedčuje vznik živnostenského oprávnenia pre žalobkyňu ako zahraničnú fyzickú osobu. Živnostenský list oprávňuje žalobkyňu na vykonávanie ohlasovacej živnosti - kúpa tovaru na účely jeho predaja konečnému spotrebiteľovi (maloobchod) v rozsahu voľných živností.

Oddelenie cudzineckej polície PZ v Ružomberku dňa 21.2.2008 požiadalo podľa § 32 ods. 1 a 3 Správneho poriadku Mesto Ružomberok o zaujatie stanoviska k podnikateľskej činnosti žalobkyne v meste Ružomberok a okolitom regióne, či je vo verejnom záujme, aby jej bolo udelené povolenie na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania.

Dňa 13.3.2008 bolo Oddeleniu cudzineckej polície PZ v Ružomberku doručené stanovisko Mesta Ružomberok (zo dňa 10.3.2008) v ktorom sa uvádza, že predmetná aktivita cudzinky nie je vo verejnom záujme mesta.

Na základe uvedeného Oddelenie cudzineckej polície PZ v Ružomberku dňa 26.3.2008 žiadosť žalobkyne o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania zamietlo.

Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie v ktorom uviedla, že podnikateľské aktivity, ktoré má v úmysle vykonávať na území SR môžu v značnej miere prispieť k rozvoju Mesta Ružomberok, ale aj jeho okolia, prehĺbiť kultúrne hodnoty, rozšíriť multikulturálne povedomie medzi obyvateľmi, prispieť k jeho väčšej návštevnosti. V budúcnosti by chcela vykonávať aj ďalšie obchodné aktivity, ktorými prispeje k uspokojeniu potrieb občanov mesta, pričom na rozvoj obchodnej činnosti nadväzuje súťaživosť, kvalita konkurencie a zamestnanosť občanov mesta, ku ktorému chce prispieť.

Vyjadrila presvedčenie, že udelenie povolenia na prechodný pobyt je vo verejnom záujme, a preto žiadala rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zmeniť tak, že jej žiadosti žalovaný vyhovie.

Žalovaný napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie žalobkyne zamietol. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na to, že prvostupňový správny orgán sa dôsledne riadil ustanoveniami zákona o pobyte cudzincov, pričom sa zhodol s názorom prvostupňového správneho orgánu, že udelenie povolenia žalobkyne na prechodný pobyt nie je vo verejnom záujme. V tejto súvislosti poukázal na **dôvodovú správu** k novele zákona č. 693/2006 Z.z., ktorou bol § 26 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov doplnený o nový dôvod zamietnutia žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt, v ktorej sa verejným záujmom rozumie taký záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom ako aj to, že umožní regulovať počty cudzincov z tretích štátov na určitom území, aj na základe podkladov vyžiadaných napr. od príslušných orgánov územnej samosprávy.

Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobkyňa sa v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu domáhala posúdenia ďalších kritérií uvedených v ustanovení § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, osobitne žiadala prihliadnuť na prínos jej podnikateľskej činnosti (cudzinca) pre hospodárstvo Slovenskej republiky, žalovaný sa však touto okolnosťou v napadnutom rozhodnutí vôbec nezaoberal. Na túto námietku nereagoval ani krajský súd a nevysporiadal sa s otázkou, či sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí zaoberal všetkými hľadiskami posudzovanej žiadosti žalobkyne o udelenie povolenia, tak ako sú vymedzené v ustanovení § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov (podľa ktorého policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na verejné zdravie).

Bez náležitého posúdenia uvedených kritérií, na ktoré má žalovaný prihliadať pri posudzovaní žiadosti žalobkyne o povolenie k jeho prechodnému bydlisku za účelom podnikania, sa preto javí názor žalovaného, ktorý si osvojil aj krajský súd, že udelenie povolenia na prechodný pobyt nie je vo verejnom záujme, za predčasný, pričom podľa odvolacieho súdu je potrebné, aby v ďalšom konaní bolo zohľadnené nielen hľadisko verejného záujmu, ale aj súkromné hľadisko žalobkyne tak, aby v prípade, že žalovaný uprednostní záujem verejný pred záujmom súkromným, bolo zrejmé, akými úvahami sa pri vyhodnotení týchto dvoch hľadísk spravoval a ako vyhodnotil ostatné kritéria posudzovanej žiadosti žalobkyne v zmysle ustanovenia § 26 ods. 1 písm. a/ zákon o pobyte cudzincov.

Zákon o pobyte cudzincov (v ustanovení § 26 ods. 2 písm. h/) nedefinuje pojem verejný záujem. Jedná sa o pojem, ktorý platná právna úprava výslovne obsahovo nevymedzuje, napriek tomu sa najmä v oblasti správneho práva pomerne často používa. Verejný záujem je opakom tzv. súkromného záujmu a z povahy veci je možné odvodiť, že ide o taký záujem, ktorý by bolo možné označiť za všeobecne či verejne prospešný, ktorého nositelia sú síce bližšie neurčení, ale aspoň rámcovo determinovateľní, a to okruhom či spoločenstvom osôb, ako tzv. verejnosť. Tieto záujmy nesmú byť v rozpore s platnými právnymi predpismi, pričom verejné záujmy súvisia s režimom verejného práva, ako i poslaním a úlohami orgánov verejnej moci.

V tejto súvislosti je potrebné v ďalšom konaní zvážiť, či stanovisko mesta k podnikateľskej činnosti cudzinca je dostatočným podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu o žiadosti cudzinca o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR za účelom podnikania a či spĺňa atribúty požadovaného kritéria hodnotenia verejného záujmu, vyhodnotenie ktorého zákonodarca zveril do pôsobnosti správneho orgánu, ktorý o udelení povolenia k pobytu cudzinca rozhoduje.

Odvolačný súd považuje za dôležité zdôrazniť, že právny názor krajského súdu vyslovený v jeho rozhodnutí, podľa ktorého sa na žalobcu nevzťahuje Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd s odôvodnením, že žalobca nie je občanom Európskej únie, je nesprávny. Pôsobnosť Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd totiž nie je viazaná na štátnu príslušnosť občana k niektorému zo štátov Európskej únie, resp. Rady Európy zmluvné strany Dohovoru totiž podľa čl. 1 (záväzok dodržiavať ľudské práva) priznávajú každému, kto podlieha ich jurisdikcii, práva a slobody uvedené v Hlave I tohto Dohovoru.

Pokiaľ ide o judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) v Štrasburgu, odvolačný súd dáva do pozornosti rozhodnutia ESĽP: Amrollahi v. Denmark, Appl. No.: 56811/00, Boultif v. Switzerland, Appl. No.: 54273/00, Uner v. The Netherlands, Appl. No.: 46410/99, kde išlo o cudzinca mimo členského štátu Rady Európy a z rozsudkov vyplýva, že sa na nich vzťahuje ochrana podľa článku 8 Dohovoru.

Preto v ďalšom konaní sa žalovaný musí vysporiadať vzhľadom na uplatnenú námietku žalobkyne s otázkou, či došlo k stretu dvoch základných práv a slobôd, na jednej strane práva žalobkyne na slobodnú voľbu povolania a právo podnikat' na území SR, ktoré je však podmienené povolením k pobytu na území SR, ktorého sa žalobkyňa domáha a na druhej strane práva štátu na zásah do tohto práva, resp. jeho oprávnenie regulovať vstup (pobyt) cudzincov na území SR z dôvodu ochrany verejného záujmu. Pokiaľ teda správny orgán dospeje k záveru, že došlo k stretu záujmu skromného so záujmom verejným, musí vo svojom rozhodnutí v prípade, že uprednostní záujem verejný, náležite odôvodniť, prečo došlo k jeho uprednostneniu, tak, aby bolo možné jednoznačne z obsahu rozhodnutia správneho orgánu posúdiť, či odopretím udelenia povolenia k jeho pobytu na území SR za účelom podnikania,

nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté právo žalobkyne (cudzinca) podnikat' na území SR, a to v kontexte s čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ktorého pôsobnosť sa na žalobkyňu vzťahuje.

O náhrade trov konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a úspešnej žalobkyni priznal ich náhradu v sume 297,67 €. Výška náhrady trov konania bola určená v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška). Náhrada trov konania v sume 297,67 € pozostáva z nasledovných úkonov právnej služby a zo zaplatených súdnych poplatkov:

- príprava a prevzatie veci dňa 13. apríla 2008 – 48,63 € (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky),
- žaloba podaná na Krajský súd v Banskej Bystrici zo dňa 27.8.2008 – 48,63 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky),
- odvolanie zo dňa 5.novembra 2008 proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici - 48,63 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky),
- režijný paušál – 3 x 6,34 = 19,02 € (§ 15 písm. a/, § 16 ods. 3 vyhlášky),
- zaplatený súdny poplatok za žalobu 66,38 € (pôvodne 2.000,- Sk) a za odvolanie 66,38 € (pôvodne 2000,- Sk).

Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobcovi nepriznal náhradu trov konania pred správnym orgánom, t. j. podanie odvolania proti rozhodnutiu oddelenia cudzineckej polície Ružomberok dňa 14. apríla 2008 a podanie – prehodnotenie stanoviska cudzineckej polície Ružomberok zo dňa 29. júna 2008, pretože ide o trovy konania pred správnym orgánom a nie pred súdom. Súd rozhoduje o náhrade trov konania, ktoré vznikli v konaní pred súdom v zmysle ustanovenia § 137 v spojení s § 250k a § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. O trovách, ktoré vznikli v správnom konaní, rozhoduje správny orgán (§ 31 Správneho poriadku).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 21. apríla 2009

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.

predseda senátu